

1849-05-01

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Omtalte personer:

J.Th. Lundbye

Arkivplacering:

Mappe 2, nr. 8a-b

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard skriver at Georgia ikke skal glemme Lundbye, ligesom han heller ikke vil glemme ham, og at de kan trøste hinanden. Han beder hende ikke sammenligne sin kærlighed til ham med den, hun havde til Lundbye.

TRANSSKRIFTION

Mappe 2 nr. 8a og 8b

Den 1. ste. Mai 1849.

Det er et alvorligt Øieblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfeies. Endnu findes noglen Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem maa jeg holde fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjærest af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være det saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De faae fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De jo bevist. Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa mener jeg De har Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var

-2-

for Lundbye; Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De har kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre (Lundbye er et minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os" I Himlen skal Ingen tage til Ægte eller gifte sig" Kjærligheden er der anderledes og fuldkommen end her på Jorden).

Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig, naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og til

sidst tage os til sig "i Himmelbyen". -

[Mappe 2 nr. 8b]

Det er et alvorligt Øjeblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfæies. Endnu findes nogle Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem holder jeg |maa jeg holde| fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjæreste af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være |den| [?store] Støtte saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De have fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De bevist; Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa bærer De Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var eller er

for Lundbye; hvem Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg

-3-

vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De |har| kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre |(Lundbye er et Minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os)| Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og tilsidst tage os til sig "i Himmelbyen". -

Øieblikket overvælder mig, Det Menneske jeg elsker høist af Alle lægger sin Skjæbne i min Haand, dog nei! Den men |ikke i min Haand|, i Guds Haand er den og bliver den, men knytter den til min. Hvilket Øieblik! Den høiste lykkelige paa Jorden jeg kan tænke mig, kan jeg i dette Øieblik gribe, om jeg griber rigtig, griber jeg Feil bliver det til Forbandelse. Hvad har der mødt mig før i Livet? - Ogsaa jeg har havt en Lykkelig Barndom,

-4-

i stor Fattigdom, men alligevel Lykkelig, thi jeg var blandt gode Mennesker som elskede mig som jeg elskede; de [?] Mennesker som brød løs mod mine Forældre, saae jeg nok, men følte ikke, jeg var glad! om Vinteren trillede jeg mig i Sneen; om Sommeren i Græsset. Hist og i [?H] paa Marken; Jeg blev confirmeret; jeg stod der i stiv Skjorte [?] og Flipper, og hørte paa Talerne og den lange Overføring med en Andagt som sønnede jeg, Præsten spurgte mig: Troer Du paa Gud, Fader, Søn og Helligaand, og forsager Du Djævelen og alt hans Væsen? Ja! vil Du holde dette det Løfte til den sidste Salige Ende? Ja! Saa giv du Gud Dit hjærte, og mig din Hånd! Jeg var rystet, en ukjendt Alvor gjennemtrængte min Sjæl, for første Gang gjorde jeg Brug af fri Villie, jeg valgte selvstændig for Livet, jeg var ikke Barn længer. Jeg forlod Hjemmet, jeg kom mellem mere eller mindre Fremmede Mennesker. (i mine Bedsteforældres Huus var jeg Fremmed i Modsætning til hjemme) jeg mødte gode Mennesker, maa ogsaa [?] Mennesker, jeg begyndte at smage det bittre i Livet, og jeg var ene; da mødte jeg Lundbye, jeg fløi ham imøde, men han var ikke ene, kun langsomt kom jeg ham nærmere, og da han døde, var jeg endnu kun paa Veien, hvor nær jeg end var kommet ham.

-5-

I Tiden der ligger mellem den Dag da jeg ophørt at være Barn, og til denne, har jeg prøvet endel og lidt meget, og er ikke sluppet Verden igjennem, uden "Som fugl med svedne Vinge" Gud har vært mig naadig, har jeg end følt Djævelens Kløer, ham har jeg dog aldrig tilhørt, jeg seer tilbage paa mit Liv og seer megen Skrøbelighed, men intet forsætlig Ondt, al den Modgang jeg har mødt kan være til mit gavn, jeg var altid et bedre Menneske i Modgang end i Medgang, bør jeg da nu modtage Lykken? ja af Guds Haand bør jeg modtage den! griber jeg den af Hans Haand saa griber jeg ikke Feil; jeg vil saaledes nu opsætte vor Pagtens Grundlov:

"Først Guds Rige og Hans Retfærdighed"

"Kjærligheden maae være fuldkommen paa begge Sider "de To skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den."

Paa anden Grund tør jeg ikke bygge. Jeg vil nu svare paa Dine Ord, uendelig Kjære Pige! og imodegaa din Tvivl

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 2, Nr. 8a

Den 1te Mai 1849.

Det er et alvorligt Feilbed, dette, fandt en Løve
i Djot og Hjorte maas vandfugle, fandt en
Tind i fjeld. Løve fandt nogle
Tind for den, de spørger mig, jeg vil
svare den, jeg tror jeg kan det, det og
slavt.

"Hvorlignende maas ved Julekomman
gaa begge Dider, " de to skulle blive som
den " det er ordet fori Maljigvalpen
ligger, sine davi ligger den "

Disse Ord gav jeg tidligere forant til den,
og den maas jeg foldt fast ved.

De sagde mig ogsaa: at jeg var den Løve
af alle gaa for den: at de skulle de bringe
til en Blotte, og at Jagen sinne naar
det saa meget som jeg; mindes jeg vel
sagde de ogsaa: at til mig sinne de faar
Julekomman Tildid og Lovtordligning, dog
dette sidste for de jo bemærk: det som
de nu efter alvorlig Jovmølle findes at
disse Ord var sande, saa maas jeg
de gav Hjorteligning til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme
Løve de udværl for mig, som det var

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

for Lærlige; Sige dem at indfærdige sig
Lærlige; Næsten eller uanset hvad sig.
Gid man vilde ikke indtænke som
Lærlige, det gjer dem den Guds.
De skal ikke glømmes Lærlige, ja
lærlige som jeg vil glømmes som, de skal
ikke glømmes Næsten de for sig, for mig,
men mig men de alle indtænke,
og forud for alle Lærlige (Lærlige er at
Mund, lærd som, men de ikke, men det er det
imellem sig) I hvilken skal Sige læge
til sig eller gjer sig. Gjerlig som de
indtænke og indtænke and for sig (for)
De Lærlige lærd, men som den sig
de sig mig uanset af alle; lad til
mig and som ja meget de vil; lad om
alle, og det vil find Gjerling for mig.
Gid and med sig, og indtænke
Om man vil mig men, ja vil gode,
men vil vil indtænke lærd, vil vil
gjer og over sig indtænke Gjerling.
Gid vil vil gode og lærd, vil sig
lærd over sig og den over sig, og
lærd læge og til sig, i Gjerling.

Det er et alvorligt Gjællid Alle, først en Trog; Tjot og Gjællid
maa sandt siges, først en Trog indfjerd. Læder
findes nogle Trog for dem, de spørger mig,
jg vil svare dem, jg tror jg kan det, Lort og Slægt.
" Sjællidder maa være faldkomme saa begge Dider,
" det skulle blive som før " det er Ordet først " Heltj "
" maa ligge, saa der ligger du " det er Ord for
jg lidligere færd til dem, og dem ^{mang i fald} jg jg med.
de sagde mig ogsaa; at jg var dem Sjællid af Alle
saa færd: at de fald de hængte til en Plette,
og at Læder Læder ^{dem} saa Plette saa mangt
som jg i minde jg vil sagde de ogsaa: at til mig
Læder de fald faldkomme til det og Lort og Tjot,
de ville fald for de bænd; det som de mig efter alvorlig
færd findes at det er Ord var færd, saa bænd
de Sjællid til mig. Jg spørger ikke om det er
dem færd Læder de maa for mig, som det var alle
for Læder, som Læder dem indfjerd Sjællid
Læder eller maa det det.
Det maa ikke indfjerd færd, det
jg som den Ord.
de fald ikke glomme Læder, saa lidt som jg
msm.

I Tiden der ligge mellem den dag da jeg afskød at min
Barn, og til den, for jeg grovst endel og lidt
mangt, og er ikke sluppet Merder igjennem,
inden Tom Sjørlund med sinde Niine. Gud for endel
mig medig, for jeg end følt Hjertens Glæde,
som for jeg dog aldrig tilført, jeg for tilbage gaa
mit lid og for miggen Børveligst, men indtil
forfællig Bude, at den Madgang jeg for mit for
endel til mit Gavn, jeg end altid at bade Min
mæde i Madgang end i Madgang, for jeg da
min modtage Lyden? ja! af Guds Gavn vil
jeg modtage den! Gribes jeg da af Guds Gavn
for gribes jeg ikke frit; jeg vil forledes min
afjelle vor Søjles Præntion:

„Løst Guds Lige og Guds Allfordigst“

„Hjorteligheden naar naar fuldkommen og
begge Dider, de da skulle blive som Gavn“ At
er Bidd forvi Maltiguelte ligge, sine den
ligge den “

Den anden Gavn vil jeg ikke bygge -
Jeg vil mi forre gaa den ved, mindelig Gavn sig! og mind gavn
den Tind